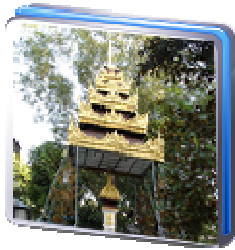

ထားဝယ်ရှုကွက်ပဏာမ

သဲအင်းဂူဆရာတော် သီတင်းသုံးတော်မူသော နေရာသည် နှောကုန်းကျေးရွာ အနီးတွင် ဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ရပ်ခြားမြို့သို့ သာသနာပြုရန်၊ အခြေအနေပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ဝေးကွာသော မြို့များသို့ကြွရောက် သာသနာပြုခဲ့ရာ တွင်သဲအင်းဂူ (အထိုင်တရား)နှင့် အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသော သူများအဖို့ အသုံးပြုနိုင်သော အခြေခံ ရှုကွက်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ(ရှုကွက်ကို) (ထားဝယ်ရှုကွက်) (အခြေခံရှုကွက်) ဟု အမည်တွင်ပြီး လူသစ်များကို အကျိုးပြုနေပါသည်။ ဤရှုကွက်ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှ မြတ်မြို့ ရှင်ပြုမင်္ဂလာတွင် တရားချီးမြှင့်ရန် သဲအင်းဆရာတော် ကြွသွားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင်ထားဝယ်မြို့၌ ခေတ္တ လေယာဉ်ဆိုက်စဉ် ထားဝယ်သူ ဒေါ်ကြင်တိန်က ဒေါ်ထိပ်တင်စုအား သဲအင်းဂူ ဆရာတော်၏ တရားပွဲဖြစ်မြောက်ရန် စီစဉ်ပေးပါဟု မေတ္တာ ရပ်ခံပါသည်။

ထိုတောင်းဆိုချက်အရ ထားဝယ်မြို့တွင် သဲအင်းဂူတရားပွဲ ၁၉၆၆ ခုမှစ၍ လေးကြိမ်လေးခါ ကျင်းပခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်နှင့်တကွ သဲအင်းယောဓိများသည် မြို့နယ်စီမံကိန်းတွင် တည်းခိုပြီး တရားပွဲကို လောကမာရဇိန် ဘုရားပရဝုဏ်တွင် ကျင်းပပါသည်။ မြို့ခံဆရာတော်မှာ တောင်ငူကျောင်း ဦးဝိမလဖြစ်၍ လက်ထောက်တရားပြ ဦးပဉ္စင်းသည် (မွန်) ဦးဝိမလ ဖြစ်ပါသည်။ ထားဝယ်မြို့ သာသနာပြုသူများမှာ ရေခဲစက်ပိုင်ရှင် ဦးဘွန်ကျက်နှင့် ညီမများဖြစ်ကြသော ဒေါ်ကြင်အိမ်၊ ဒေါ်ကြင်တိန်၊ ဒေါ်ကြင်မွာနှင့် ဒေါ်ကြင်ရိန်တို့က အဓိကဖြစ်သည်။

ထားဝယ်တရားပွဲကျင်းပရသည့် လက်ကျန်အကျိုးတမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာတရားပွဲသို့ ကြွရောက်လာကြသော ပရိသတ်များသည် သဲအင်းဂူတရားနှင့် အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသောကြောင့် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကုရိယာပုတ်ဖြင့် (နာတရား) ကဲ့သို့ ပုံစံအနေအထား ဖြစ်နေကြပါသည်။ ဤအချက်ကို ဒေါ်ထိပ်တင်စုက၊ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားအား ခေတ်ကာလ မူကြိုကျောင်းများတွင် အခြေခံပညာပေးသကဲ့သို့(ကကြီး၊ ခခွေး)မှ အစပြုပြီးချီးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အတွက် ဤ (ထားဝယ်ရှုကွက်) တစ်နည်း (အခြေခံရှုကွက်) ပေါ်ထွက် လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ထားဝယ်ရှုကွက်မှ ကောက်နုတ်ချက် များကိုသာ ဆရာတော်၏ မူရင်းစကားအတိုင်း ဖော်ပြထား ပါသည်။

တိတ်ခွေအစမှ အဆုံးဆိုလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သွားပါမည်။

သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားက အထိုင်တရားနာလည်စေရန်ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည်။ အခြေခံရှုကွက်ထဲတွင် အောက်ပါ အချက်အလက်များ ပါဝင်ပါသည်။

- ၁။ ကုရိယာပုတ်ကို မပြင်နဲ့၊ နိုးသေခါနီး ကုရိယာပုတ်ပြင်လို့ ရမယ်တဲ့လား။
- ၂။ ကိုယ့်ကို ဘယ်ဓာတ်ကသက်မလဲ သိလား
- ၃။ အခုတရားထိုင်းတာ သောတာပန် သကဒါဂါမ် - အနာဂါမ် ရဟန္တာဖြစ်ဘို့ မဟုတ်ပါဘူး။
- ၄။ အသေတတ်အောင် လေ့ကျင့်နေတာ ငါသေရင်သပိတ်မသွတ်နဲ့လို့ပြော၊

၅။ ရုပ်နာမ်ကွဲမှ ဒုက္ခ - သုခသိတယ်၊ ဒုက္ခလဲမရှိ၊ သုခလဲမရှိ ခံစားပြီး ပျက်သွားပါလားလို့ သိလိုက်တာက ပညာ

အမြို့မြို့အနယ်နယ်တွင် သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရား ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည့် တရားတော်များကို ခန္ဓာကိုယ်တွေ အားထုတ်တော် မူကြကုန်သော ရဟန်းရှင်လူနှင့် သာသနာ့နွယ်ဝင် သီလရှင်အချို့ (အနေမြတ်ကြပုံ နှင့် အသေတတ်ကြပုံ) ဤစာအုပ်တစ်နေရာ တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ထားဝယ်ရူက္ခကံ တရားတော်

သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးနဲ့ လိုက်မယ်၊ အာနာပါန သတိကို ယူရမယ်။ ကာယသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန်။

သူ့သဘောနဲ့ သူ သွားလိမ့်မယ်၊ လုပ်မယူနဲ့။

တထိုင်တည်းနဲ့ အပါယ် (၄) ပါးလွတ်အောင် စိတ်ကလေးကို ပြင်မလို့၊ အသေတတ်ဘို့ဟာကို၊ သေခါနီးကို စိတ်ကလေးတွေ ထားတက်ဖို့၊ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ဖြစ်လာရင် သေတော့သေရမှာဘဲ၊ ဒီနေ့သေမလား၊ မနက်ဖြန်သေမလား၊ သဘက်ခါသေမလား၊ ဒီလသေမလား၊ ရွှေလသေမလား၊ ဒီနှစ်သေမလား၊ ရှေ့နှစ်သေမလားမသိဘူး၊ အဲဒီတော့ သေပင် သေသော်လည်း အသိလေးနဲ့ သေရင် အမြတ်ဆုံးတရားရမယ်။ အသိမရှိဘဲနဲ့၊ ငါနဲ့သေရင်ငါခံကြရမယ်။ ငါမရှိတဲ့တရားရမယ်။ အသိမရှိဘဲနဲ့၊ ငါနဲ့သေရင် ငါခံကြရမယ်။ ငါမရှိတဲ့တရားကိုရိတယ်လို့ ထင်လိုက်လို့ရှိရင်၊ ဝေဒနာများ တကုန်ကူးသွားပြီဆိုရင်၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းကြပြီ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ အသေတတ်ဘို့ဟာကို အရေးကြီးပါတယ်လို့။

မျက်စိမှိတ်လိုက်ပါ၊ အာနာပါနသတိကို၊ စိတ်ကလေး တည်ငြိမ်အောင်ယူမှာ၊ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍန်က တွန်းတဲ့ သဘောလေးကို သိပါ။ မသိဘဲနဲ့ မထွက်နဲ့၊ ဗဟိဒ္ဓက တိုးဝင်လာတဲ့ သဘောလေး မသိဘဲနဲ့ မဝင်စေနဲ့၊ တိုးထွက်တဲ့ သဘောလေးကို သိလိုက် တိုးဝင်လာတဲ့ သဘောလေးကို သိလိုက်၊ တွန်းသဘော ကန်သဘော၊ သဘောတရားလေးကို သိ၊ အဲဒီလိုသိစိတ်လေး ငြိမ်လာလိမ့်မယ်။ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့ အတိတ်ကိုလဲမတွေးနဲ့၊ မရောက်သေးသော အနာဂတ်စိတ်ကိုလဲ မမျှော်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တွန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ နှာသီးဝ ဒါလေး ငြိမ်အောင် တွေးတော ကြံဆခြင်းလဲ မလုပ်နဲ့၊ နောက်သူ့သဘောအတိုင်း သူ့လာလိမ့်မယ်၊ ဘုရားဟောထားတယ်၊ ပထဝီရဲ့မြေ၊ အာပေါရဲ့မြေ၊ တေဇောရဲ့မြေ၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါ မြေကြီး လေးကောင် ကိုက်ပြီး သေရလိမ့်မယ် အဲဒီတော့ ပထဝီမြေ ခန္ဓာထဲက ပေါ်လာပြီတဲ့၊ တင်းတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ တောင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ထုံတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ အောင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ကိုက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ကျင်တက်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ အာပေါမြေက ကြပ်လာတယ်၊ တေဇောဓာတ်ဆိုတာ ပူတယ် အေးတယ် ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ တွန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ငြိမ်ဝပ်၊ ထောက်ခံတယ်၊ အဲဒီဝေဒနာတွေ၊ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

နှာသီးဝတံခါးကတွန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ ဆိုတဲ့သိသိနေတဲ့နာမ်တရားဟာ တော်တော်ကြာ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ဟာသူ ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကမလုပ်ရပါဘူး။

ကာယသိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန်တဲ့၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရောက်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပါယ်လေးပါးကို ဘယ်တော့မှ မကျဘူး သေလဲသေတတ်ပါသည်။

အဲဒီတော့ ကြိုးစားပြီးတော့ ပြင်လဲမပြင်ပါနဲ့၊ ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ပြင်းပြင်းလေးရူသွား၊ မရူဘဲ ဒီအတိုင်းသိရုံလေး သိနေပြီဆို ဝေဒနာ တကုန်ကူးပြီးတော့ ဝေဒနာကို တော်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာမယ်၊ ပြင်ချင်တဲ့စိတ်တွေဖြစ်လာမယ်။

အောက်ကကြာကြာထိုင်ဖန်များလာတော့ ဓါတ်ကြီးလေးပါး ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ပေါ်လာတဲ့အချိန်အခါ တင်းတာပေါ်လာတော့ အဲဒီတင်းတဲ့ သဘောတရားလေးကို ဘယ်လိုသိရမလဲ။

တင်းတယ်လို့များ သွားမသိလိုက်နဲ့၊ ဝေဒနာကိုသာသိလိုက်၊ တင်းတယ်လို့ပေါ်လာရင်၊ တင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ပါလား၊ တင်းတာမရှိတဲ့တရားပဲ၊ ရှိတဲ့တရားက ဝေဒနာသာရှိပါလား၊ ဪ ဝေဒနာကွနွာပဲ၊ ဝေဒနာ၏ အစနဲ့ အလယ်နဲ့ အဆုံးနဲ့ ပြင်းပြင်းလေးရှုပြီးတော့၊ အဲဒီဝေဒနာ အစ အလယ် အဆုံး၊ သဘောလေးဆုံးအောင်လိုက်လိုက် သဘောလေးကို တင်းတယ်လို့ ပေါ်လာရင် တင်းတယ်လို့မသိနဲ့၊ ဝေဒနာသာသိလိုက်၊ ကိုက်တာပေါ်လာရင် ကိုက်တယ်လို့သညာမပေးနဲ့ ဘာဘဲ ပေါ်ပေါ်၊ ဪ ဝေဒနာကွနွာပဲ၊ ဝေဒနာသာရှိပါလား၊ တင်းတယ် တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်ဆိုတာ၊ စိတ္တ သင်္ခါရတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ စိတ်တွေပဲ၊ မရှိတဲ့စိတ်တွေပဲ၊ ရှိတဲ့တရားက ပစ္စုပ္ပန်၊ ပြင်တဲ့သဘောက ရူပက္ခန္ဓာ၊ အသုဘ တရားကြီးပဲ၊ ဒီပေါ် ဦးစီး နေတာက ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာဖြစ်လာမှ သညာကတင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ် ဆိုတဲ့သညာပေးပါလား။

ရှိတာကတော့ ဘာလဲ ဝေဒနာပဲ ဝေဒနာကွနွာပဲ၊ ဝေဒနာသာရှိပါလား ဝေဒနာတစ်လုံးတည်းသိပြီးတော့၊ အဲဒီဝေဒနာကို အစနဲ့ အလယ် အဆုံးနဲ့ အသိလေးဆုံးအောင် လိုက်လိုက်ပါ။ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အပါယ်လွတ်ပါတယ်။

သေတဲ့အခါကျတော့လည်း တင်းတယ်လို့မသိနဲ့၊ တောင့်တယ်လို့မသိနဲ့၊ ထုံတယ်လို့မသိနဲ့၊ အောင့်တယ်လို့မသိနဲ့၊ ကိုက်တယ်လို့မသိနဲ့၊ ရင်ထဲကကြပ်တယ်လို့မသိနဲ့၊ လက်ရယ်လို့မသိနဲ့၊ ခေါင်းရယ်လို့မသိနဲ့၊ မိန်းမရယ်လို့မသိနဲ့၊ ယောက်ျားရယ်လို့မသိနဲ့၊ ခြေသလုံးရယ်လို့မသိနဲ့၊ တင်ပါးရယ်လို့မသိနဲ့၊ ပေါင်ရယ်လို့မသိနဲ့၊ ခါးရယ်လို့မသိနဲ့၊ နားရွက်ရယ်လို့မသိနဲ့၊ ပါးစပ်ရယ်လို့မသိနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်ပေါ်လာတာမြင်လိုက်ရင် ဒါအသုဘ၊ ဒါဟာအသုဘတရားကြီး၊ မြင်တဲ့ဟာက ရူပက္ခန္ဓာကြီး၊ အသုဘတရားကြီး၊ အရိုးစုကြီး၊ ဒီအပေါ်ဦးစီးနေတာက ဓါတ်ကြီး (၄) ပါးပေါ်လာတော့ ရုပ်၊ ရုပ်ရုပ်ခြင်းတိုက်ခိုက်လိုက်တာ ဖဿဝေဒနာဖြစ် ဝေဒနာကွနွာဖြစ်လာ၊ အဲဒီဝေဒနာကွနွာဖြစ်လာတော့ ဝေဒနာသာသိတယ်။

တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်လို့များ သွားမသိနဲ့၊ အကျိုးတရားကြီး အပါယ်လေးပါး ကျရောက်မယ့်တရားကြီး၊ အဲဒီဟာက ကလေးလဲသိတယ်၊ လူကြီးလဲသိတယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်း သိတဲ့အသိ၊ ဝေဒနာ သညာလွတ်ပြီး ဝေဒနာနဲ့ သညာဖြစ်အောင်သိပါ။

ပစ္စုပ္ပန်တင်းတာပေါ်လာလို့ရှိရင် ဪ ဝေဒနာကွနွာပဲလို့သာသိ၊ မြင်တာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဒီအပေါ်ဦးစီးနေတာက ဝေဒနာကွနွာ၊ ဝေဒနာပါလားဆိုပြီးတော့ ဝေဒနာ၏ သဘောတရားလေးကို သိပြီးတော့ အစနဲ့ အလယ်နဲ့ အဆုံးနဲ့ အဆုံးလေးလိုက်လိုက်၊ ဆိုတဲ့သဘောလေးသိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဝေဒနာ ကုန်ဆုံးသွားတော့ စိတ်ကလေး တည်ငြိမ်ပြီး အအေးဓါတ်လေး ခံစားလိမ့်မယ်၊ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

အဲဒီ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရောက်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဪ ငါသေလို့ရှိရင် ဒီလိုပဲ၊ ဒီရုပ်ဝေဒနာဖြစ်လာမှာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ငါသိ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင်တယ်မသိဘဲနဲ့ ဒီဝေဒနာ တစ်လုံးတည်းသိပြီး ငါအစ ငါအလယ် ငါအဆုံး သိရမှာပါလားလို့ ဒီဝေဒနာကုန်ဆုံးသွားလို့ရှိရင် စိတ်ကလေးဟာ တည်ငြိမ်ပြီးတော့ ငါခဏသေကြည့်တာပါလားလို့ သိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အပါယ်လေးပါ လွတ်အောင်လို့ စိတ်ကလေးတွေ တင်ပြီးတော့ ပြင်ပေးနေတာ။

တစ်ခုတည်းသိ၊ တစ်လုံးတည်းသိ၊ ဘာကြောင့်လဲတဲ့ ဝေဒနာကို ဥပါဒိန်လွတ်သွားအောင်၊ ဥပါဒိန် ခန္ဓာချုပ်သွားအောင်၊ ဝိဇ္ဇာခန္ဓာကျန်အောင် ဝိဇ္ဇာခန္ဓာငါးပါး ချုပ်သွားအောင်၊ ဒါ မဂ်စိတ်ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်လုံးတည်းအသိခိုင်းတာ။

အဲဒီတော့ နာမ်ဖြစ်ပျက် ချုပ်သွားအောင် စိတ္တသင်္ခါရ ချုပ်သွားအောင် ဝေဒနာတဏှာ လွန်နေအောင် ဥပါဒါန်ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်နေအောင် ဝေဒနာသာ တစ်လုံးတည်း သိလိုက်၊ အဲဒီလို သိလိုက်ပြီဆိုရင် ဒကာမကြီးတွေ အသေတတ်ပြီး၊ သေကျိုးလည်းနပ်ပါတယ်၊ ရှင်ကျိုးလည်းနပ်ပါတယ် ကာယသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မသတိပဋ္ဌာန်တဲ့၊ ကနဦးစိတ်ကလေးဟာ နာသီးဝ တံခါးကနေပြီးတော့၊ တွန်းတဲ့သဘော လေးသိလိုက်တယ်၊ ကန်တဲ့သဘောကလေး သိလိုက်တယ်။

စိတ်ရိုင်း စိတ်ယုတ်မာကို အဲဒီ အာနာပါန သတိနဲ့ ယူပြီးတော့ သတိဖမ်းလိုက်တာ၊ နာမ်ကလေး ငြိမ်သွားအောင်လို့ နောက်ကျတော့ ဒီနာမ်ကလေး ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ဝေဒနာနဲ့ ဖမ်းယူမယ်၊ မပြေးနိုင်ဘူး နာမ်ဝပ်ရော၊ ဝေဒနာသတိ၊ ဝေဒနာနုပဿနာ ဖြစ်လာအောင်လို့ တစ်ခါတည်း ဝေဒနာပေါ်တင် စိတ်ကလေး တည်ငြိမ်အောင်လို့ တစ်ခါတည်း အစနဲ့ အလယ်နဲ့ အဆုံးနဲ့ ဆုံးအောင် လိုက်ကြည့်ခိုင်းတာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အပါယ်လေးပါ လွတ်အောင်လို့။

ဒီဝေဒနာမှ တိုက်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်လို့ရှိရင် သက်တောင့်သက်သာလေးနဲ့ နေခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိရင် သေခါနီးဆဲဆဲကျရင် နာလိုက်တာ၊ ကိုက်လိုက်တာ၊ ခွေးဖြစ်မယ့်လူရယ်၊ ဝက်ဖြစ်မယ့်လူရယ်၊ ရေထဲကရှုပ်တို့ ဗလုပ်တို့ ဖြစ်မယ့်ဟာတွေကတော့ လူသေလို့ လူမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြီးဖြစ်မှာပဲ၊ နာတာကြီးသိတာ၊ ကိုက်တာကြီးသိတာ၊ ထုံတာကြီးသိတာ၊ ပူတာကြီးသိတာ၊ ကလေးလေးလဲသိတယ် ခွေးလည်းသိတယ်၊ ဝက်လဲသိတယ်၊ ပူတာ၊ ကိုက်တာ၊ ထုံတာတွေကို မပြောတတ်လို့၊ ဒီအသိမျိုးမဟုတ်ဘူး။

သိရမှာကဘာလဲ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာ အမြင်ပညာ အသိဖြစ်ရမယ်၊ မြင်နေရတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ အသုဘတရားကြီး၊ အရိုးစုကြီး မိန်းမလည်းမဟုတ်၊ ယောက်ျားလည်းမဟုတ်၊ မြင်နေတာက၊ ဒါကြီးကပုပ်ရမယ့်တရား၊ ဒီအပေါ်မှာ ဝေဒနာရယ်၊ သညာရယ်၊ သင်္ခါရရယ်၊ ဝိညာဏရယ်၊ နာမ်ခန္ဓာလေးပါး ဦးစီးနေသေးလို့ ဒါကြီးကမပုပ်သေးတာ၊ ဝေးနာလည်းမရှိဘူး၊ သင်္ခါရလည်းမရှိဘူး၊ ဝိညာဏ ခံစားမှုနာမ်လည်းမရှိဘူးဆိုရင် (၃)ရက်လောက်ကြာပြီဆိုရင် မည်းပုပ်ပြီး သွေးပုပ်တွေ ယိုကျပြီးတော့ မီးရှို့ရတော့မယ်၊ ခေါင်းထဲထည့်ရတော့မယ်၊ ဒီဟာကြီးကို ငါးပြားပေး၍ ဝယ်မယ့်သူမရှိဘူး၊ ပုပ်ရမယ့်တရားကြီး၊ အသုဘတရားကြီး၊ အရိုးစုကြီး ဒီအပေါ်ဦးစီးနေတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာရယ်၊ သညာရယ်၊ သင်္ခါရရယ်၊ ဝိညာဏရယ်၊ နာမ်ခန္ဓာလေးပါးဦးစီးနေတယ်။

အဲဒီတော့ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်တရားကြီးပေါ်ဦးစီးနေတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာတော့မသိဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါးကို ဘုရားကမြင်အောင် ကြည့်ခိုင်းတာ၊ ခန္ဓာငါးပါးကိုတောင် မသိဘူး၊ ဘာသွာသိသလဲ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ညောင်းတယ်၊ နာတယ်၊ ကိုက်တယ်၊ နာတယ်၊ ဒါသွားသိတော့ လေးဘက်ထောက်ပြီးတော့ ရှုပ်တို့ ဗလုပ်တို့ ငါးမန်းတို့ ငါးဆင်တို့ဖြစ်ကြတော့ ပင်လယ်ကြီးကလဲ နီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ အသေတတ်ဖို့ဟာ ဒကာမတွေ လာအသိပေးတာ၊ စိတ်ကလေးတွေ ပြောင်းပေးတာ။

အဲဒီ ကနဦးစိတ်ကလေးက အာနာပါနသတိကို တွန်းတာလေးကိုသိ၊ ကန်တာလေးကို သိနေတာက ကာယသတိပဋ္ဌာန်၊ အခု ဒကာ ဒကာမများ ကြာကြာ ထိုင်လာတဲ့ အချိန်အခါ၊ ဝေဒနာ ဖြစ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ တင်းတဲ့ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ တောင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ထုံတဲ့ဝေဒနာတွေ၊ အောင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ကိုက်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ သင်္ခါရနဲ့ အသင်္ခါရ၊ ဒကာမကြီးတွေ၊ ဒကာကြီးတွေ သဘောပေါက်လာအောင်လို့ ဘာသာလိုခွဲပြမယ်။ သင်္ခါရနဲ့ သင်္ခါရခါတ်နဲ့၊ အသင်္ခါရခါတ်၊ စိတ်ကလေးကို ခွဲပြချင်လို့၊ သဘောပေါက်လွယ်အောင်လို့၊ သင်္ခါရကဘာလဲတဲ့။

တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီစိတ္တသင်္ခါရ၊ အဲဒီစိတ္တသင်္ခါရ တင်းတယ်၊ ထုံတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ကျင်တယ်၊ မသိဘဲနဲ့ ဝေဒနာ တစ်လုံးတည်း သိနေရင်၊ စိတ္တသင်္ခါရချုပ်ပြီ။

ဝေဒနာတွင် ရပ်နေပြီ ဝေဒနာတဏှာမကူးတော့ဘူး။

ဝေဒနာမှာ ဥပါဒိန်ခန္ဓာငါးပါး မဖြစ်တော့ဘူး။

အဲဒီပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ရပ်နေတဲ့စိတ်၊ ဝေဒနာကို ဥပါဒိန်ခန္ဓာ လွတ်တဲ့စိတ် ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာမှန်းမသိဘဲ၊ သိတာကဘာလဲ၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ညောင်းလိုက်တာ ခြေသလုံးပဲ၊ ပေါင်ပဲ၊ ကိုယ်ပဲလို့ ဒီလိုသိတာ၊ ဒီအသိမျိုးကတော့ မိစ္ဆာအသိလို့ခေါ်တယ်။ အဝိဇ္ဇာအသိခေါ်တယ်၊ ပညတ်အသိခေါ်တယ်၊ ဒီအသိ ဒီအမြင်မျိုးကတော့ လူကုဋေတစ်သိန်း သေလို့တစ်ယောက်မှ လူပြန်မဖြစ်ဘူး။ သေရင်ဒီဝေဒနာလာလိမ့်မယ် ဒီဝေဒနာကို ဝေဒနာမှန်းသိရင်သိ ဝေဒနက္ခန္ဓာကို သိရင်သိ ဝေဒနက္ခန္ဓာမှမသိလို့ရှိရင်၊ ဒီစိတ်နဲ့ သေရင်သွားရော အပါယ်လေးပါးကို၊ ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ဝေဒနာသမာဓိမှမရှိဘဲ၊ ဝေဒနာပညာမရှိဘူး ဝေဒနပညာကြီး။

ဝေဒနာပညာ လွတ်ပြီးတော့၊ ဝေဒနာပညာကဘာလဲ၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်တွေချုပ်ပြီးတော့၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ ဝေဒနာတစ်လုံးတည်းသိနေတာ၊ ဝေဒနာပညာ၊ ဝေဒနာပညာ လွတ်ပြီးတော့၊ ဝေဒနာပညာဖြစ်ပြီ၊ စိတ္တသင်္ခါရချုပ်သွားပြီ တစ်လုံးတည်းပေးတာ များများမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ဒကာ၊ ဘုရားရင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလည်း ခန္ဓာငါးပါးလှူပြီးပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ခန္ဓာငါးပါးကို လှူပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒါနတွေလည်းရအောင်၊ သီလတွေလည်းရအောင်၊ ဘာဝနာတွေလည်းရအောင်၊ ဒါနအစ သီလအလယ် ဘာဝနာအဆုံးတဲ့ ပိုက်ဆံငါးပြားမှမကုန်ဘဲနဲ့ ဓမ္မဒါနဖြစ်ဖို့၊ ခန္ဓာမဇ္ဇာ မကွက်ဘဲနဲ့ လှူလိုက်တဲ့ဒါန အရိုးကျကျ၊ အရေခမ်းခမ်း၊ လူသေရင်သေ၊ မသေရင်တရားရတဲ့၊ ဒီရုပ်ဝေဒနာအစ၊ အလယ်၊ အဆုံးကို ငါအသိလေးဆုံးအောင် လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဓမ္မဒါနနဲ့ ပြုလိုက်တဲ့ဒါန ခန္ဓာမဇ္ဇာကွက်တဲ့ ဒါန အဲဒီဒါနက နိဗ္ဗာန်သွားလိမ့်မယ်။

ဒါနအစ၊ သီလအလယ်နဲ့၊ ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာတည်ပြီးဆိုလို့ရှိရင် သီလလဲလှုံပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာဝနာက ဘယ်ဟာလဲတဲ့၊ ပွားများတာ၊ မင်းတင်းတယ်၊ တောင့်တယ် ထုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘဲတရားပါကွာ၊ ရှိတာကမြင်နေတာက၊ ရူပတ္တန္ဓာ၊ အသူဘအရိုးစုကြီး၊ မိန်းမလဲမဟုတ်၊ ယောက်ျားလဲမဟုတ်၊ အသူဘတရားကြီး ဒီပေါ် ဦးစီးနေတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာတွေ ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်လာမှ သညာကပူတယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ထုံတယ်ဆိုတာ၊ သ ညနက္ခန္ဓာတွေဘဲ ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်လာမှ သညာနက္ခန္ဓာက သညာပေးမှ စွဲလမ်းခြင်း သင်္ခါရက ပြုပြင်ပေးလိုက်တာ အစနဲ့၊ အလယ်နဲ့၊ အဆုံးနဲ့မသိဘူး။ ပြင်ပေးလိုက်တော့ ဒုက္ခဝေဒနာကို ကုရိယဖုံးလိုက်ပါရောဗျာ၊ ဒုက္ခသစ္စာမပြင်ဘူးဗျား၊ သေရင် ဘယ်သူကသတ်မလဲ၊ ဒီဝေဒနာက သတ်မယ်၊ ဒီဝေဒနာကသတ်ရင် နာတာလို့ ငါတော့ တော်ဦးမယ်၊ ဒင်းကြမ်းလာတော့ သေခါနီးဆဲဆဲကြတော့ ငါသတ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ စိတ်သာချ၊ အဲဒါဘာလဲတဲ့ အပါယ်လေးပါး၊ အပါယ်လေးပါး၊ အဲဒါကြောင့်မို့ အပါယ်လေးပါးကျရောက်မဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့အဲဒီတော့ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာမှန်းသိပါ၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်လို့မသိပါနဲ့။

အဲဒီတော့ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကဘာလဲတဲ့ ဒကာဒကာမများသဒ္ဓါ၊ ဝိရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဝိုင်းငါးပါးရှိတယ်၊ ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ သဒ္ဓါရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်ဟာလဲတဲ့၊ ဆရာခိုင်းတုန်းလုပ်မယ်၊ ငါဘာလဲ ခန္ဓာငါးပါးလှူထားပြီးပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ ခန္ဓာငါးပါးလှူပြီးပြီ၊ သေချင်လဲသေပေရော့၊ အခုတထိုင်မှာ ရုပ်ဝေဒနာ မကုန်မချင်း ဆရာခိုင်းတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုတာ။ အဲဒါ သဒ္ဓါစိတ်ဘဲ၊ ဝိရိယတဲ့ နာမ်ကလေး အပြင်ဘက် ထွက်သွားမှာစိုးလို့၊ ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့်လေး နေအောင်လို့ ဝိရိယနဲ့ နာမ်ကလေးကအတိတ်၊ အနာဂတ်တွေကို တွေးလိုက်မဲ့ စိတ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဝိရိယနဲ့မင်းမတွေးနဲ့၊ မတွေးနဲ့ဆိုတာ နာမ်ကလေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်တာ၊ သတိဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲတဲ့၊ ဘယ်စိတ်လဲတဲ့၊ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့၊ ဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာတယ် တင်းတာပေါ်လာမယ်၊ တင်းတယ်လို့ သိလိုက်မှာစိုးလို့၊ တောင့်တာပေါ်လာရင် တောင့်တယ်လို့ သိလိုက်မှာစိုးလို့ ပူတာပေါ်လာရင် ပူတယ်လို့ သိလိုက်မှာစိုးလို့ ယိုကျတာပေါ်လာရင် ယိုကျတယ်လို့ သိလိုက်မှာစိုးလို့ အဲဒီစိတ်ကလေးကို တင်ထားလိုက်တာ၊ အကုသိုလ်စိတ်ကို ဝိပဿနာပညာ၊ မဂ်ပညာနဲ့နေပြီး ကမ္မာဝါစရ ကုသိုလ်စိတ်ကလေးကို တင်ထားလိုက်တာ၊ အကုသိုလ်စိတ်ကနေပြီး ကုသိုလ်စိတ်ကို ဝေဒနာပေါ်တင်လိုက်တယ် (အဲဒါဘာလဲ၊ သတိ သတ်) အဲသဒ္ဓါရယ်၊ ဝိရိယရယ်၊ သတိရယ်၊ စာထဲက ဝိုင်းငါးပါးတော့ မသိပါဘူး၊ အကျင့်နယ်က

ထုံတယ်ဆိုတဲ့စိတ်

အောင့်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်

အဲဒီစိတ္တသင်္ခါရတွေ ချုပ်သွားအောင် ဝိဇ္ဇာခန္ဓာငါးပါး၊ ဝိဇ္ဇာစိတ်ဖြစ်အောင်၊ ပညာဖြစ်အောင် ဩော်မြင်တာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ခံစားမှုသဘောက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာပါလား။

တင်းတာလဲ ဝေဒနာပဲ တောင့်တာလဲ ဝေဒနာပဲ

ထုံတာလဲ ဝေဒနာပဲ ကိုက်တာလဲ ဝေဒနာပဲ

ကြပ်တာလဲ ဝေဒနာပဲ အေးတာလဲ ဝေဒနာပဲ

အေးတာလဲ ဝေဒနာပဲ လှုပ်တာလဲ ဝေဒနာပဲ

ဝေဒနာတလုံးထဲသိ၊ စိတ္တသင်္ခါရချုပ်ပါပြီဗျား၊ အဲဒါ မဂ်စိတ်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒါဝေဒနာ တဏှာမကူးလို့ရှိရင် ဥပါဒါန် လွတ်နေပြီ ဥပါဒါန် ချုပ်နေပြီဆိုရင် ဘဝချုပ်ရင် ဇာတိပါချုပ်၊ တလုံးတဲ တလုံးထဲ၊ တလုံးထဲ များများပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသေတတ်ဘို့ဟာကို ဝေဒနာတလုံးထဲ၊ ဘာဘဲပေါ်ပေါ် ဝေဒနာတလုံးထဲသိပါ။ ပြင်ချင်တဲ့စိတ် တွေကို မဖြစ်စေနဲ့။ ပြင်ချင်လာလို့ရှိရင် ရှေ့စိတ်ကတော်ချင် နောက်စိတ်ကတွန်း ဩော် ငါမဟုတ်ဘဲ၊ တင်းတယ်လို့ သညာပေးလိုက်ရင်း၊ တင်းတာကြီး စွဲလမ်းသွားရော၊ တင်းတယ်လို့ မခံစားချင်တဲ့ဒေါသ တင်းတာကြီး ကပ်ငြိလိုက်တာက လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ တဏှာ လွတ်သေးလား၊ အပယ်လေးပါး လေးဘက်ထောက်ပြီး ကျသွားပြီး ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်လေးကို ဝေဒနက္ခန္ဓာတလုံးထဲသိ။

တင်းတာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

တောင့်တာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

ထုံတာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

အောင့်တာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

ကိုက်တာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

ကြပ်တာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

ပူတာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

အေးတာပေါ်လဲ ဝေဒနာ

လှုပ်တာပေါ်လဲ ဝေဒနာဆိုတော့

ဟော့ သမာဓိရပြီး၊ အကုသိုလ်စိတ်ချုပ်ပြီးတော့ ကုသိုလ်စိတ်လေး၊ ကာမာဝစရ ကုသိုလ်စိတ်တလုံးထဲဖြစ်၊ အဲ သမာဓိတည်ပြီး မပြောင်းရွှေ့တော့ဘူး၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာဝေဒနာတလုံးထဲကျန်၊ ကာမာဝစရကုသိုလ်စိတ် ခေါ်တယ်ဗျား၊ ဝေဒနာတခု ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ပြင်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒိဋ္ဌိဘယ်တော့မှ မပြုတ်ဘူး သေရင်လဲ အပါယ်မလွတ်ဘူး၊ အဲဒီဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်လာရင် ပြင်ပြင်းလေးစရှုသွား၊ နှာသီးဖျားပြေး သိလိုက်၊ ဝေဒနာသိလိုက်၊ နှာသီးဖျား ပြေးသိလိုက်၊ ဝေဒနာသိလိုက်နဲ့ ဒုက္ခနဲ့ သုခခံစားနေတဲ့ သဘောလေး တွေ့လိမ့်မယ်၊ နှာသီးဖျား

ပြေးသိလိုက်တာက သုခ၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ရုပ်ဝေဒနာကို သိလိုက်တာက ဒုက္ခ၊ ဪ နာမ်တရားဟာ ဒုက္ခနဲ့ သုခ ခံစားနေပါလား၊ ခံစားခြင်း သဘောတရားဟာ ဝေဒနက္ခန္ဓာပဲ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာသည် နာမ်ပဲ နာမ်ဟာဒုက္ခ နဲ့ သုခခံစားနေပါလား (ပစ္စုပ္ပန် ဝိညာဉ်စိတ်ကလေးက ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ သဘောလေးကြည့် သဘောလေး တွေ့လိမ့်မယ်) ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ တင်းတာပေါ့လဲ ခံစားတယ်၊ ခံစားတဲ့ သဘော သက်သက်ကလေး၊ တောင့်တာပေါ့လဲ ခံစားတယ်၊ ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေး၊ ထုံတာပေါ့လဲ ခံစားတယ်၊ ကြပ်တာပေါ့လဲ ခံစားတယ်၊ ယိုကျလာတော့လဲ ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေးလဲ ရှိတော့တယ်၊ (အဲဒီလို သိသွားပြီဆို ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပါပြီဗျား) နာမ်၏ သာမည လက္ခဏာလေးကို ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေးကို သိလိုက်ရင် အဲဒါဖိုလ်စိတ်ဘဲ၊ လွတ်နေပြီ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးပြုတ်ပြီ၊ အဲဒီအသိလေးနဲ့ သေကြမယ်ဆိုလိုရှိရင် သမီးတို့ သားတို့ရေ ငါသေရင်သပိတ် မသွတ်နဲ့တော့လို့ ပြောနိုင်ပြီ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လွတ်မြောက်သွားပြီ၊ စိတ်တွေနော်၊ စိတ်တွေလာပြီး ပြင်ပေးတာ၊ ပျက်ရင်အစဉ်ပြင်ရင်ခဏ၊ စိတ်ကကလေးတွေမှဒီလိုမပြင်လို့ရှိရင် အပါယ်မလွတ်ဘဲ၊ ဝေဒနာသညာ၊ ဝေဒနာပညာ၊ ဝေဒနာသညာလွတ်ပြီး ဝေဒနာပညာ ဖြစ်အောင်လို့ အသိပေးတာ၊ သေတတ်ဖို့ဟာကို တခါထဲ စိတ်ကလေးကို ပြင်ပေးတာ၊ အာရုံ (၅) ပါး၊ အာရုံ (၆) ပါးနဲ့ တိုက်ခိုက်တိုင်း၊ တိုက်ခိုက်တိုင်း၊ ဝေဒနာသညာလွတ်ပြီး ဝေဒနာကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ တရားတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ငါ အပါယ်လေးပါး မကျရောက်ဘူး၊ အဲဒီလို သိလိုက်တာဘာလဲ ဝိဇ္ဇာပညာဘဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝေဒနာ တခုပေါ်လာရင် တင်းတာပေါ့ ခံစားတယ်၊ တင်းတယ်လို့ မသိတော့ဘူး၊ ခံစားတက်တဲ့ သဘော သက်သက်ကလေး၊ သဘောလေးသိ၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားပြီး ငြိမ်သက်နေတာလဲ ခံစားတယ်၊ ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေး ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါဘာလဲတဲ့ ဖိုလ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဆိုတာဘာလဲတဲ့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဥပါဒိန်ခန္ဓာငါးပါး၊ အပါယ်လေးပါး ကျရောက်မဲ့ အဝိဇ္ဇာခန္ဓာ ငါးပါးချုပ် ဝိဇ္ဇာငါးပါး ဖြစ်နေပြီ၊ ခုဟာက ဝိဇ္ဇာခန္ဓာငါးပါး တလုံးပဲရှိတော့တယ်၊ အဝိဇ္ဇာချုပ်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာကျန်တယ်၊ ခံစားတယ် ဆိုတယ်ဆိုတော့ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာခန္ဓာငါးပါးဖြစ် တစ်လုံးထဲ။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သေသေချာချာ ဘာသာစကားနဲ့ ဘာသာလိုသင်ပြီးတော့စိတ်တွေကို ပြင်ပေးလို့မှ နင်လား ငါလားမှ မလုပ်လို့ရှိရင်

မျက်စိကလဲ သညာလိမ်တယ်၊

နားပေါက်ကလဲ သညာလိမ်တယ်၊

နှာခေါင်းပေါက်ကလဲ သညာလိမ်တယ်၊

ကိုယ်ပေါက်ကလဲ သညာလိမ်တယ်

မနောကလဲ သညာလိမ်တယ်၊

အဲဒါသညာအလိမ်မခံကြနဲ့တော့

အဇ္ဈတ္တတသန္တာန်ကနေပြီးတော့ဧကောဓမ္မော သမုစ္ဆေဒရသွားပြီ၊

နာမ်ဖြစ်ပျက်ဆုံးနေပြီ၊ ဝိညာဉ်စိတ်ကလေးပဲရှိတော့တယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ပကတိ၊ ဝိညာဉ်စိတ်တခုထဲရှိတော့တယ်၊ အဲဒါဓမ္မသဘောကြီး၊ အဲဒါမှဖိုလ်စိတ်ခေါ်တယ်၊ ဖိုလ်ဆိုတာမေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကနေရာကို ဝိဇ္ဇာကနေရာယူလိုက်တာ၊ နတ်ပြည်(၆) ထပ်သွားချင်တော့ ဘယ်စိတ်နဲ့ သွားမလဲ၊ ဗြဟ္မာနစ်ဆယ်သွားချင်တော့ ဘယ်စိတ်နဲ့ သွားမလဲ၊ နိဗ္ဗာန်သွားချင်တော့ ဘယ်စိတ်နဲ့ သွားမလဲ၊ အကုသိုလ်စိတ်၊ ကိုသိုလ်စိတ်။ ကုသိုလ်စိတ်လွတ်တဲ့ စိတ်က နိဗ္ဗာန်၊ အခုဟာက ကာမဝစရ ကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်စိတ်ဆိုတော့ ဗြဟ္မပြည်၊

အဲဒီတော့ စိတ်တွေကို သိပါမှ၊ ဒီစိတ်တွေမှ မသိလို့ ရှိရင်၊ သေခါနီးဆဲဆဲကျ၊ ငါစိတ်နဲ့ သေလို့ ရှိရင် ငါသာခံကြတော့၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ စိတ်ကလေးကို ပြင်ပေးနေတာ။

ရုပ်ဝေဒနာ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးမှ ကာယသတိပဋ္ဌာန် ကနေပြီး၊ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန် နာမ်ပြောင်းတယ်၊ ဝေဒနာ ကုန်ဆုံးသွားတော့ စိတ်ကလေးက တည်ငြိမ်ပြီး အအေးဓာတ်ကလေး ခံစားတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကလေးဟာ တည်ငြိမ်ပြီး အအေးဓာတ်ကလေး ခံစားတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကလေး၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန်း တကြိမ်တခါ ရောက်ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အပါယ် လွတ်တယ်။

ဘာနဲ့ ဥပမာတူသလဲလို့ဆိုရင် ရေကြည်ကြည် ရေအိုင်ခွက်ထဲမှာ ဖါးသူငယ်များ မလှုပ်မယှက်ဘဲနဲ့ နေသလို၊ စိတ်ကလေးဟာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ကုန်သွားတော့၊ တခါထဲချမ်းသာနေတယ်၊ အဲဒီလိုဒုက္ခဝေဒနာတွေ ကုန်ဆုံးသွားတော့၊ စိတ်ကလေးဟာ တည်ငြိမ်ချမ်းသာတော့ သုဂတိဘုံ နတ်ပြည်(၆)ထပ်ကို ရောက်ပါပြီဗျား၊ တထိုင်းထဲနဲ့ လွတ်တယ်။

မသိလို့ ပြုပြင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သိလိုပြောတာ၊ မသိဘဲနဲ့ လာပြီးတော့ တရားမပြဘူး သိလို့လာပြတာ အဲဒီတော့ လုပ်ချင်လုပ်ကြ အပါယ်လေးပါး မကျချင်ရင် ခံစားတတ်တဲ့ သဘောသိပြီး အစနဲ့၊ အလယ်နဲ့၊ အဆုံးနဲ့ လိုက်ဆင်ခြင်လိုက် ဦးပဉ္စင်းကတော့ နောက်ပိတ်ဆုံး သာသနာ ဒီမယ်ညှာနိုင်ဘူး၊ အကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ လာပြီးတော့ ပြုပြင်ပြီးတော့ သာသနာကြီးရှင်းတာပဲ။

အဲဒါလုပ်ကြ မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ မနေနဲ့၊ အဲဒါအပင်ပန်းခံပြီးတော့ အသံကိုနာအောင်အော်ပြီး ပြောနေတာ သဒ္ဓါစေရစေချင်လွန်းလို့၊ ငါတရားပြရင်နဲ့ ခန္ဓာပျက်ချင်ပျက် ဆိုပြီးတော့ဒီဦးပဉ္စင်းကြီးက နင်လား၊ ငါလား၊ ပြနေတဲ့ဥစ္စာ ဒို့က အပါယ်လေးပါး လွတ်အောင် တထိုင်ထဲနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူးလား၊ သဒ္ဓါရှိဘို့အရေးကြီးတယ် လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ သေချင်လဲ သေရော့ တစ်နာရီ တစ်နာခွဲ နှစ်နာရီလောက်ဟာ အပါယ်လေးပါး လွတ်မြောက်အောင်ဟာကို ဒို့မလုပ်နိုင်ဘူးလား၊ မလုပ်နိုင်ဘူးလား၊ သေရင်ဘယ်စိတ်နဲ့ သေမလဲ ဆိုတာရော၊ ဝေဒနာသည်မမြဲဘူတဲ့၊ ဘုရားက ဖြစ်လာရင်ပျက်ရမဲ့တရား၊ ပူတာရှိရင်မပူတဲ့သဘောတရား၊ အောင့်တာရှိရင် မအောင့်တဲ့ သဘောတရား၊ ဒုက္ခတွေ့လို့ရှိရင် သုခတွေ့လိမ့်မယ်၊ ထုံတာရှိရင် မထုံတဲ့သဘော၊ ယိမ်းယိုင်တာရှိရင် မယိမ်းယိုင်တဲ့သဘော၊ အဲဒီ သဘောတရားလေးတွေကို ထိုးသွင်းပြီးတော့ ဒုက္ခ၊ သုခဆိုတာ သေသေချာချာ မြင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဩော် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အပြင်ဘက်မှာ ရှိတာ မဟုတ်ပါလား၊ ဒုက္ခနဲ့ သုခဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ခန္ဓာထဲမှာရှိပါလား၊ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဥစ္စာ၊ ရုပ်နာမ်ဖြစ်လာရင် ဒုက္ခ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ချုပ်သွားရင် သုခ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အပြင်ဘက်မှာ မပါလား၊ ဒုက္ခလွတ်မြောက်ရင် သုခဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ဘဲ ဆိုတာသိရောဗျား။

ခန္ဓာမှာရှာ၊ နိဗ္ဗာန်ရှာရင် ဘယ်မှာရှာမလဲ၊ ခန္ဓာမှာရှာ၊ အပြင်ဘက်မှတော့ မဟုတ်ဘူး ခန္ဓာခဲမှာနိဗ္ဗာန်ရှိလိမ့်မယ်၊ ငြိမ်းအေးတဲ့သဘောတရား တကုန်ငြိမ်းနေတဲ့သဘောတရား၊ ဒိဋ္ဌိပြုတ်တဲ့သဘောတရား၊ ကိလေသာခေါင်းပါးနေတဲ့သဘောတရား ယိုစီးခြင်းကိလေသာဒုက္ခ၊ သုခလွတ်ပြီးတော့ အာသဝ(အာသဝေါ) ခမ်းခြောက်နေတဲ့ သဘောတရား၊ ဒီခန္ဓာထဲမှာငြိမ်းအေးနေတဲ့သဘောတရားတွေ တွေ့နေတဲ့သဘောတရား၊ ဒီခန္ဓာထဲမှာ ငြိမ်းအေးတဲ့သဘောတရားတွေ့လိမ့်မယ်၊ (နိဗ္ဗာန်အပြင်ဘက်ကို မရှိဘူး)တကုန်ငြိမ်းအေးတယ်၊ ဒုက္ခ၊ သုခလွတ်နေတယ်၊ တကုန်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်၊ တကုန်လွတ်မြောက်ငြိမ်းအေးနေတဲ့စိတ်၊ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်နေတဲ့စိတ်၊ ဒိဋ္ဌိပြုတ်နေတဲ့စိတ်၊ တကုန်ဖြစ်နေတဲ့စိတ် တကုန်ငြိမ်းအေးနေတဲ့စိတ်၊ ဥပါဒါန်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်၊ ဥပါဒါန်ချုပ်နေတဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ် တွေသိလိုက်လို့ ရှိရင် နိဗ္ဗာန်မြင်ပြီးဗျား။

ဘုရားက ဘယ်မှာရှာလဲ၊ ခန္ဓာထဲမှာ၊ အဲဒီသဘောတရား ဘယ်မှာရှိသလဲတဲ့၊ ခန္ဓာမှာရှိတယ်၊ ခန္ဓာများရှာရင် ပရမတ်တွေ့မယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ ရှာရင် ပညတ်တွေ့မယ်။ ပညတ်သိ၊ နှစ်မျိုးသိတာ၊ ပညတ်သိက မရှိတရားအသိ၊ ပညတ်သိက သမုဒယသစ္စာ၊ ပရမတ်သိကဘာလဲတဲ့ ရှိတဲ့သစ္စာ ခန္ဓာမှာရှာတာက ပရမတ်သစ္စာ အဲဒီတော့

သမုတိသစ္စာနဲ့ ပရမတ်သစ္စာ နှစ်နယ်ဟာ ပညတ်နဲ့ပရမတ်ပဲ၊ ပညတ်အသိ ပရမတ်တွေ့လိမ့်မယ်၊ သဘောတရား၊ သဘောဟုတ်တော့ လောကုတ်၊ သဘောတရားပဲရှိတယ်၊ ဒီသဘောတရားဟာ ဝေဒနာ သဘောတရားပဲ ရှိတယ်။

ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေးဘဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေး တစ်လုံးထဲကို ဧကောဓမ္မောတခုထဲ တည်အောင်၊ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ ဘယ်တော့မှ ငါအပါယ်လေးပါး မကျတော့ဘူးလို့၊ ဝေဒနာတကျာ မရှိတော့ဘဲ၊ ဝေဒနာတကျာ မကူးတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ အသေတတ်ပါတယ်လို့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါလို့ အသိပေးပါ တယ်ဗျား၊ ဝိပဿနာဆိုတာ အသေကျင့်တဲ့တရား၊ အသေကျင့်နေတာ တော်တော်ကြာသေရမှာ အခုထဲက အလေ့အကျင့်လုပ်ပြီး အသေကျင့်နေရတဲ့တရား၊ နိဗ္ဗာန်လိုချင်လို့ ကျင့်တဲ့ တရားမဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာက သူ့ဟာသူ ရောက်လိမ့်မယ်၊ သေပင်သေရသော်လည်း အသိလေးနဲ့သေဘို့ ဟာကို အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကြိုးစား အားထုတ်ကြပါလို့ အသိပေးပါတယ်ဗျား၊ ဝေဒနာ၏ သဘောတရား ကိုအစနဲ့၊ အလယ်နဲ့ အဆုံးနဲ့သဘောလေး ဆုံးအောင်လိုက်ပါ။ သဘောကို ဆုံးအောင်လိုက်ကြည့်ပါ။ ဝေဒနာနာမ် ဘယ်လို ခံစားသလဲဆိုတော့ သူ့သဘောကို လိုက်ကြည့်၊ သဘောလေးကို ဆုံးအောင်လိုက်ကြည့်၊ ဝေဒနာမကုန်ရင်မထနဲ့၊ တထိုင်တဲနဲ့ အပါယ်လွတ်အောင်လို့ ပေးနေတာ၊ လျှော့မပေးနဲ့ လျှော့ပေးလိုက်ပြီဆို ဝေဒနာအရှုံးပေးလိုက်ပြီ ဆိုလို့ရှိရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ၊ ဒီဝေဒနာဆိုတာလဲ မြဲတဲ့တရား မဟုတ်ဘူး၊ မမြဲတဲ့တရားလို့ဘုရားကဟောထားတယ်၊ မမြဲဘူး၊ ဒလစပ်ကြီး ပြောင်းလွဲနေတဲ့၊ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ရုပ် အဲဒီတော့၊ ရုပ်၏သဘော၊ ပြောင်းလွဲဖောက်ပြန်နေတဲ့ ရုပ်ဟာ ဘယ်လို နာမ် ခံစားသလဲဆိုတာ လိုက်ရမည်။ နာမ်ဘယ်လို ခံစားသလဲဆိုတာ ခံစားတဲ့သဘောလေးကို သေသေချာချာလိုက်ပါ။ တထိုင်ထဲနဲ့ လွတ်မြောက်သွားအောင် လျှော့မပေးပါနဲ့။ ထိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝေဒနာမကုန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ လိုက်နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိပါသေးတယ်၊ အခုနေအခါမှာ ဝေဒနာခံစားနေရတာ၊ နာမ်ကလေးဘယ်မှ မပြေးအောင်လို့ အသေတတ်ဘို့ ကျင့်နေရပါတယ်၊ အဲဒီတော့ နာမ်ကလေးဟာ သေခါနီးဆဲဆဲ ဒီဝေဒနာကို ဘယ်လိုသိပြီးတော့ အသိကလေးဆုံးအောင် လိုက်နေရတယ်၊ နာမ်ကလေးအပြင်ဘက်ထွက်သွားပြီဆိုရင် မြင်မိမြင်ရာတွေ မြင်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ညွတ်မိညွတ်ရာတွေ ညွတ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ရေတွေ ညွတ်မယ်၊ တောတွေ ညွတ်မယ်၊ ခွေးတွေမြင် ခွေးတွေညွတ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုညွတ်မှာစိုးလို့ အခုဝေဒနာအစနဲ့ ဝေဒနာမကုန်ရင် မထနဲ့၊ ဝေဒနာကို ကုန်မှထ၊ အဲဒီသဘောတရားလေးတွေ ကုန်စင်အောင်ကြည့် သဘောဆုံးမှထပါ၊ အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း၊ သေချင်လဲသေရောဟာ ဆိုတဲ့ အဲဒီစိတ်ကို ထားပါ၊ သဒ္ဓါအရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သဒ္ဓါဘဲ၊ မတော်လိုက်ပါနဲ့၊ ဝေဒနာမကုန်မချင်း မထပါနဲ့၊ တစ်ထိုင်းတည်းနဲ့ပဲ အပါယ်လေးပါး လွတ်မြောက်အောင်လို့ ဒီမယ် စိတ်တွေ ပြင်ပေးနေပါတယ်။